

A romantic scene of a couple embracing from behind on a plaid blanket by a calm lake. The background features a forest with vibrant autumn foliage in shades of orange, red, and yellow, with mountains visible in the distance under a cloudy sky. The overall mood is peaceful and intimate.

Riskimist väärt

Jamie Beck

Originaali tiitel:
Jamie Beck
Worth the Risk
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime viili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud becker and mayer LLC

Text copyright © 2016 Jamie Beck. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B08414922
ISBN 978-9949-82-946-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Christine'ile,

Täna sind eluaegse sõpruse ja armastuse ning lõputute tundide eest, mille sa oled minuga mu lugudest rääkides veetnud.

Lõpuks ma andestan sulle selle, et lasid mul esimesel päeval uuest lasteaiaist üksinda koju tulla.

ESIMENE PEATÜKK

Jackson St. James polnud jumalalt midagi palunud seitsaadik, kui peaaegu kolm aastat tagasi ema kirstule mulda viskas. Tol hetkel otsustas ta, et jumalat ei huvita ei tema ega tema palved. Kõik, mis pärast seda oli juhtunud, oli seda arvamust ainult kinnitanud, aga praegu, kui järjekordne kõuekõmin tema maasturit raputas, kaalus ta neitsi Maarja poole palvetamist.

Süsimustast taevast kallas paduvihma mägiteele, mis lookles Vermontis asuva Winhalli linnakese poole. Puud paindusid peaaegu murdepunktini, üritades maapinnast kinni hoida ja meeletu tuulega võidelda. Ainult sügavad juured ei lasknud neil ümber kukkuda.

Ebausklik inimene oleks võtnud niisugust ilma kui märguanne, et see reis on halb mõte, ja meelt muutnud. Õnneks polnud Jackson ebausklik. Ja ehkki talle ei meeldinud vanajumala tänane veider huumorimeel, ei kavatsenud ta Temale ka seda rahuldust pakkuda, et hakkab palvetama.

Ärrituses, et satelliitradio kahekümne minuti jooksul juba teab mitmendat korda vait jäi, lülitas Jackson selle üldse välja. Ainult klaasipuhastajate kiire liikumine – mis meenutas kummalisel kombel südame tugevat tuksumist – segas tema süngeid mõtteid.

Kui teeperv oleks laiem olnud, oleks ta auto kinni pidanud ja oodanud kõige hullema tormi möödumist. Nüüd aga lülitas ta ohu-

tuled sisse, aeglustas tempot ja vaatas silmi kissitades seda mõnda meetrit tee keskjoont, mis veel nähtav oli.

Ta hoidis kollaste topeltjoonte lähedusse – päästenöör, mis teda pimeduses ohutusse kohta juhatas. Kui ta poleks nii kaugel vasakul teepoolel olnud, oleks ta sõitnud otsa tolele debiilikule, kes lisaks sellele, et oli parkinud oma hiiglasliku Chevy pikapi teeservast kaugele eemale, oli tulnud välja ja auto taha jooksnud.

Kas ta vajab abi?

Korraks mõtles Jackson edasi sõita. Tal olid oma mured lahendada.

Loomulikult ei lasknud südametunnistus sel juhtuda, tuletades meelde, et ta polnud kunagi inimesi hätta jätnud, isegi mitte võõraid. Ilmselgelt ei jäta ka seda lollakat, kes võib neile mõlemale saatuslikuks saada.

Jackson juhtis oma Jeepi nii kaugele paremale teepervele, kui ilma jõkke kukkumata sai. Ta vaatas paremale ja kaalus vihmavarju võtmist. Sel hetkel tormituul pöördus ja vihm hakkas autot küljelt peksma. Ta jättis vandudes vihmavarju kõrvalistuja istme alla ja astus autost välja.

Kolme sekundiga olid riided läbimärjad, nagu oleks ta kümne meetri kaugusel üle kallaste kerkivasse jõkke kastetud.

Endamisi pobisedes jooksis ta ohtlikult pargitud pikapi poole, püüdes mitte välja teha sellest, kuidas teksad olid muutunud oma-moodi hiina näpulõksuks, olles iga sammuga aina rohkem pingul.

Samal hetkel tuli väike kogu pikapi kasti tagant välja. Naine – noor naine – peatus poolel sammul, silmad suured, hambad plagisesid. „Oh!“

Nagu Jacksonil, nii tilkusid ka temal riided vihmast. Pikad pruunid juuksed kleepusid põskedele, kaelale ja õlgadele. Vihmapiisad pörkasid tagasi pikkadelt ripsmetelt, mis ääristasid naise võimatult ümmargusi heledaid silmi.

Riskimist väärt

Vastupidiselt Jacksonile ei tundunud ta ülemäära õnnetu. Pigem oli ta oma suures presentjakis isegi nunnu, lillelise värvilise kleidi seelikuosa liibus jalgadele, mis olid naise lühikesest kasvust hoolimata saledad ja pikad. Jackson tundis, et ta suunurk kerkib nagu koolipoisil esimese armumise ajal.

„Te vist vajate abi,“ hüüdis ta üle järjekordse kõuekõmina. „Rehvi tühi?“

„Jah.“ Noor naine taganes aeglaselt. Ta naeratas vapralt, ent pingutatult, ja taganes veel sammu. „Aga ärge muretsege, ma saan hakkama.“

Vihma tõttu oli keeruline tema nägu selgelt näha, kuna ta seisis nüüd ka kaugemal, ometi tundis Jackson külgetõmmet. Külgetõmmet, mida ta polnud ammu tundnud. Külgetõmme, mida tal polnud erinevatel põhjustel mingit asja tunda, ent üks neist põhjustest oli see, et naine meenutas kolledžitudengit.

Liiga noor ja süütu temasuguse mehe jaoks.

„Teie tungraud kaalub ka ilmselt rohkem kui teie ise.“ Jackson astus ettevaatlikult sammu pikapi tagumise otsa poole, püüdes naist mitte hirmutada. „Kas te olete kunagi rehvi vahetanud?“

„Palun ärge nähke vaeva.“ Naine tõstis käed üles. „Te ei saa naganii aidata. Mul pole tagavararatas.“

Jackson kortsutas kulmu, nähes tühja esimest rehvi. Ta kummardus, et katkist kohta lähemalt uurida. Seda ei saanud mingi liimiga lappida ja tema väiksem tagavararatas poleks sellele autole ka sobinud. Ta vaatas kirja auto küljeuksel: Gabby Aiad.

Gabby. Nunnu nimi.

„Kas te kutsusite abi?“ Jackson ajas end püsti, käed kaenalde all, sest vett lahises üle kogu keha.

„Levi pole.“ Naine värises.

Kummalisel kombel ei olnud külm vihm Jacksonit maha jahutanud. Tema kehatemperatuur oli pigem tõusnud seitsaadik, kui ta naist nägi, ehkki ilm oli tormine.

Üks veoauto andis mööda kihutades signaali, paisates nende peale kivipurust vett ja pannes Gabby pikapi vabisema. Jackson lükkas tuka silmadelt ja tõmbas näo pealt peotäie vett.

„Läheks õige teepervele, enne kui mõlemad surma saame?“ Ta viitas üle õla. „Istuge minu autosse ja ma viin teid esimesse kuiva kohta, kus on levi.“

Oletades, et kaine mõistus sunnib naist nõustuma, hakkas Jackson oma auto poole minema. Kui naine järele ei tulnud, vaatas Jackson tema poole. „Kas te ei tule?“

„Tänan, aga ei.“ Naine kiirustas oma auto ukse poole. „Kui te helistaksite levialasse jõudes puksiirile, oleksin väga tänulik.“

„Preili, te seisate peaaegu tee peal. Kardan, et teile sõidetakse otsa.“ Kui see mingit mõju ei avaldanud, lisas Jackson: „Kui *mina* teile halba oleksin tahtnud teha, oleksin ma seda juba teinud.“

„Vahet pole, ma riskin parem siin. Praegusel kellaajal pole eriti autosid.“ Naine lehvitas ja hüppas siis autosse, öeldes: „Head aega!“

Jackson kuulis naise auto ukse lukustumas. Ta seisis kolm sekundit jahmunult... ja natuke solvunult. Mitte keegi polnud kunagi tema abist keeldunud või teda ohtlikuks pidanud. Samas ei peaks selline väike naine ilmselt tõesti ühegi võõra auto peale minema.

Järjekordne kõva mürin pea kohal sundis teda õlgu kehitama ja Jeepi tagasi minema. Jackson teadis, et Strattoni kuurort ei ole kaugel, kuna ta oli siin korduvalt suusatamas käinud, niisiis lülitas ta ohutuled uuesti sisse ja sõitis minema.

Ta ei tahtnud naist üksi tee äärde maha jätta, aga neil mõlemal polnud ka mõtet seal maantee ja mäslava jõe vahel seistes passida. Ta ei saanud ju naist üle õla heita ja oma autosse viia.

Riskimist väärt

See mõte tekitas sisemuses tugevat iha.

Jackson polnud kaua aega naisterahvaga olnud. Ta raputas kujutluspildi peletamiseks pead ja keskendus maanteele. Loomulikult kulus vaid mõni sekund, kuni mõtted kihutasid autost ette, arutledes selle üle, miks ta üldse sel maanteel on.

Ta polnud tulnud Vermonti lõbutsema ja ta ei tohtinud lasta mingil naisel end eesmärgilt kõrvale kallutada. Isegi mitte sellisel nunnul märja kassipoja moodi tüdrukul nagu Gabby – ükskõik, kui säravad olid tema silmad või armsad põselohukesed.

Jackson oli andnud endale kuus nädalat aega end kokku võtta. Tema firma nõudis seda – perekond ka. Kurat võtaks, nende väitel sõltus sellest tema elu.

Vanema venna Davidi korraldatud sekkumise järel, mis oli muide olnud täielik ootamatus, oli Jackson olnud viimased nädalad täiesti kaine, tehes oma reisiks korraldusi.

Loomulikult muutis olukorra keeruliseks stress selle pärast, et ta pidi oma objektid ajutiselt sõber Hanki hoolde jätma. See tekitas tahtmise tunda viskit aeglaselt ja kõrvetavalt kurgust alla voolamas. Tekitas igatsuse tuimuse järele, mis tabas tema jäsemeid ja aju.

Ta oli sellele soovile vastu pannud – hädavaevu.

Uhkus ei olnud lasknud tal Glenfiddichi sireeni laulule järele anda. Ta oli otsustanud kõigile tõestada, et võib joomisega lõpp-arve teha, millal ise tahab.

Ei David ega ka õde Cat saanud temast aru. Nad olid nende talitsetud isa moodi, varjates oma emotsioone kogu aeg. Jackson oli alati väljendanud tundeid, tujusid, kirge. Ta oli neid lihtsalt viimasel ajal varjanud, kuna oli liiga tihti kõrvetada saanud.

Valu varjamine ei tähendanud aga seda, et solvangud enam haiget ei teinud või põlgus lihtsalt temast üle oleks libisenud. Ei.

Need asjad tungisid sügavale sisemusse nagu kuul luusse. Isegi kui need välja võtta, arm jäi alles.

Viski oli aidanud kibestumise teravaid servi nüristada. See, et ta ihaldas joogi lõhna ja maitset, ei tähendanud muhvi. Kõik jõid, paljud rohkem kui tema.

Vermontis on see lihtsam. Pikk puhkus – palju õues viibimist ja vaba aega – annab talle võimaluse lõõgastuda, mõelda ja välja nuputada, kuidas edasi minna. Ta valis selle piirkonna, kuna nii oli ta hädajuhtumi korral koju naasmiseks lähedal, aga piisavalt kaugel, et lähedaste teravate pilkude alt pääseda.

Ta oli keeldunud võõrutusravi peale mõtlemast. See oli sõltlastele, mitte neile, kel oli lihtsalt halb harjumus tekkinud, aga ta oli lubanud nõustamise kohta uurida ja helistanud kohalikule arstile, et see mõned kokkusaamised kokku lepiks, kuigi ta ei teadnud, mis kasu neist oleks.

Kui ainult see neetud hagi pea kohal ei ripuks.

Kuidagimoodi polnud ta Dougi palgates aru saanud, et too on läbinisti mäda. Tohutu viga. Jackson ei saanud aru, kuidas see tüüp veenis mingit advokaati alusetu vallandamise ja veel hulga väljamõeldud väidete eest hagi esitama.

Vähemalt võis ta kindel olla, et vend Davidi advokaadibüroo leiab talle parima kaitsja. Jackson kahetses vaid seda, et kogu jama käigus sai Hanki ranne kogemata viga. Ta palus jumalat, et poleks põhjustanud Hankile sedavõrd tõsist vigastust, et too enam mööblit ehitada või puusepana töötada ei saa. Kui ta ei leia mingit moodust seda sõbrale heastada, ei anna õde talle eluilmaski rahu.

Cat ja Hank – veelgi kokkusobimatam paar kui David ja Vivi, mis oli tookord iseenesest tohutu üllatus.

Jackson poleksiiialgiarvanud, et tema on üksik St. James, kolmekümnesenaikkavallaline. Kurat, tema oli olnud neist kolmest kõigeromantilisem.